

boxning i TV

Professionell boxning är fr o m sistlidna årsskifte förbjuden i Sverige. Vid riksdagens höstsession lyckades förre justitieministern Herman Kling uppbåda en majoritet för förbudslinjen. Här skall inte vidare diskuteras huruvida förbudet var klokt eller inte. Istället skall Sveriges Radios roll i beslutsprocessen beröras.

Hr Kling yttrade i riksdagsdebatten att vad som fått honom att lägga fram en proposition i ärendet var ett TV-program. Den oinvidge inbillar sig kanske då att TV, troget sitt ansvar som monopolmedium, verkligen belyst problematiken allsidigt och opartiskt under de år boxningsdebatten pågått.

Men så har inte varit fallet. Sveriges Radios attityd till boxningen har utgjort ett skolexempel på missbruk av en monopolställning. Man har utövat en företagsdiktatur av en art som privata och konkurrerande företag – särskilt tidningar – aldrig skulle drömma om att göra gentemot sina kunder.

Några exempel ur högen skall ges. För ganska lång tid sedan fattade Sveriges Radio ett »principbeslut» att inte sända boxning. Vid Ingemar Johanssons första VM-match fick därför svenska folket lyssna på en direktsändning från Radio Luxembourg, medan Sveriges Radios reporter endast tilläts ge sammanfattningar i rondpauserna. Året därefter gjorde monopolföretaget undantag – den konkurrens som så oförmodat uppstått hade gjort verkan.

Självfallet saknade »principbeslutet» stöd i folkopinionen. Man struntade alltså i konsumenternas intressen. Man gjorde

också ett principiellt lika uppseendeväckande eget ställningstagande mot boxning. En debatt om denna sport pågick. Men svenska folket skulle inte upplysas och informeras i frågan. Därigenom innebar företagens linje en privatpolitisk spekulering i allmänhetens okunnighet.

Inte nog med det. Så småningom arrangerades debattprogram om boxning i radio och TV. Bland boxningsmotståndarna mobiliserades sådana som familjerådgivaren Lis Asklund som aldrig någonsin sett en match. Nivån på debatterna blev därefter. Ett sådant program föregicks av en inspelning från en boxningsrond som utan tvivel gjorde ett frånstötande intryck. Men vad tittarna hölls okunniga om var att det inte var en autentisk match utan en bit ur en amerikansk gangsterfilm som vimlade av ljudeffekter och lingsblod. Man gjorde sig alltså här skyldig till falsk varubeteckning.

Dessa exempel må räcka. Tillbaka nu till hr Kling. Vad var det han hade sagt? Jo att hans slutliga ställningstagande mot boxningen grundat sig på – ett TV-program! Därmed torde saktligheten och kunskaperna bakom hans överväganden vara tillräckligt belysta.

Nu är proffsboxningsförbudet en liten politisk fråga. Men det principiellt förkastliga i monopolföretagets agerande kvarstår. Nästa gång kan det röra sig om större problem – och alltfört står konsumenterna

försvarslösa den dag Sveriges Radio åter bestämmer sig för att driva privatpolitik!

Radio-TV-monopolet överensstämmer helt med socialdemokraternas ideologiska grundsyn. Detta företag har nu i vårt land utvecklats till en maktapparat som manipulerat så skickligt att den fått en minister på kroken – visserligen en av de minsta men i alla fall. Att denne minister är fullkomligt omedveten om vad han utsatts för gör knappast saken bättre!

När hr Kling först offentliggjorde det kommande proffsboxningsförbudet var det vid Nordiska rådets möte. Han tillfogade då att propositionen skulle läggas fram oavsett vad de andra nordiska länderna tänkte göra. Det är så hr Kling anser att nordiskt samarbete skall bedrivas i praktiken.

Samme hr Kling är nu ambassadör i Köpenhamn. Stora krav ställs sålunda på danskarnas tolerans och fördragsamhet. För honom själv kan dock hr Klings placering i den danska huvudstaden medföra en god sak. Det är hög kvalitet på de talrika proffsboxningsgalorna där. Kanske får en dansk boxare möta världsmästaren i mellanvikt i en sommarmatch i Köpenhamn. Hr Kling har alltså – sent omsider – fått den möjlighet att lära sig vad boxning verkligen är som hans regering via ett monopolmedium förmenat så många av hans landsmän.

Matti Häggström